

Öylesine Bir Günden Arda Kalan

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Şubat 2023

Hangi rengi ihtiva ettiğini bilemem duyguların kör vakti çıkıp da yola varmak adına bir hikâyeye bir masala bir şiire.

Savaştığım cephelerden arda kalansa bir avuç gözyaşı ve kanlı bedenler ve bedeller.

Azat edilesi ruhun vardiyasında saklı sırlar nöbete durduğum yirmi dört saatin telafisi saklı içimde ve içtiğim kanlı duygular var olmanın hikmetinde saklı yarımlar.

Güne özrümü sundum.

Şafağı atmışken gecenin, gece işçileri iş başında ve kitaplardan sökün eden roman kahramanları bense duyguların baş şehrinde ve ana kıtasında mevsimin söküklerimi dikiyorum yorgun bir iğnenin can yakan ve de canı yanan varlığında medet umuyorum dikiş izinden ve cephanem bitmek üzere iken geceye ermenin verdiği rehavet çöküyor üstüme.

İnzivada geçmiş ömrün ark bahçesi.

Gıyabında yalnızlığın uçuşan metaforlar.

Haznesinde yangın.

Hazinesi istila edilmişken şehrin.

Ukde kalan düşler gerçeğin çeperinde saklı nidalar ve boynuzlanmış sözcükler.

İklim kilitli.

Aşk masraflı.

Özrü kabahatinden büyük yalnızlığın.

Bir kâhin gibi gezindiğim ve fıtratıma giydirdiğim hırka elbet selam verip de geri dönmeyen ve vedalar durağında beklemeye aldığım yolculuğum.

Peçesinde saklıyım karanlığın paçamsa sıkışmış vaziyette ve çamur içinde.

İşinin ehli bir gece işçisiyim şimdilerde erken yatıp gece gördüğüm rüyaların ertesi, güne ulaşıp da kaleme aldığım rüyamın misafiri artık kim ve de ne ise.

Bir düş.

Bir gerçek.

İklimlerden kış ve kışkışladığım güneş sonunda geldi oturdu başköşeye ve şimdilerde kar toplamakla meşgul.

İçim acıdığına meşgule veriyorum iç sesimi.

Mevsim solduğunda tepeye konuyorum.

Tepe taklak olmuş hayatımdan çıkarım yapıyorum ve şükürsüz geçmiyor günüm gecem.

Tanıdık bir sima elbet hüznün saklı olduğu değil bilakis aşikâr çekim alanına girdiğim.

Matbu gölgeler kaygılı çünkü az sonra ya da birkaç gün içerisinde yağacak karın hesabını soracaklar tanrıya.

İçsel yolculuğum.

İç bükey bir aynada sarmalında sırların ve sırlı aynaların kara peçesiyim.

Bilinmez ve tevafuk yüklü güncem.

Bilindik sair duygular ve en sevdiğim umudun çağrısı bense bağrıma taş basmışken bir süredir şimdi acısını çıkarıyorum dünün.

Masallar yazmalıyım ki yazıyorum da.

Şiirler ekmeliyim ki ekıyorum da.

Ekin zamanı mevsimin şiarı soğuk ve rüzgârlı bir günün üşüttüğü yüreğim üzüldüğüm kadar da şükretmeyi elbet öğrendim.

Hecelediğim kadar da harcı âlem duygular.

Tek heceli yolculuğum:

Bazen aşk.

Bazen gam.

Bazense cin gibi gözlerimi ve vinç beynamaz duyguları almakta kepçesiyle.

Hükmedene duyduğum büyük aşk ve iman gücü.

Tekerlemeler suskun bu gün ve gün pek bir yorgun: geceden kalma duyguları uykuya yatırıp ellerimi semaya açıp defalarca Besmele çekiyorum ve aralıksız Elham okuyup biat ediyorum yarınlara.

Mevsimse görevini yapıp bulutlarını karla depoluyor ve şehir sakinleri yılın ilk karını görmek adına dolduruyor sokakları ve balkonları ve bahçeleri.

Üşümek hiç bu kadar yormamıştı.

Gece işçileri ise vazifelerini yapıp tümsekler açıyorlar çukurları bir doldurup bir boşaltıyorlar.

Bir dolu bir boş.

Bir rivayet olsa da kar şöleni hali hazırda içtimada görevine sadık kimse beklemede.

Duanın da yok ötesi ve duayeni ruhun elbet aş eren şehrin kara beyaza bürüneceği ihtimal dâhilinde olsa da tüm şehir beklemedeyiz gerçi şehri İstanbul o kadar da emin değil ya yedi tepesinin de kara bürüneceğinden.

Ve her hane her aile her dünya her yaşam.

Yaşamak bir rüya ise kâbuslar ne diye?

Belki de mutluluğun ilk formülü bu: nasıplendiğimiz ne ise şükre doyup sevgiye ve umuda doymadığımız...